

Referat: Orodes al II-lea si conflictele cu Roma

Conflictul militar cu Roma, in conducerea caruia Orodes al II-lea a jucat un rol important, a avut doua etape. In prima, desfasurata in primavara anului 53 i.e.n., calaretii lui Surena s-au rezumat la hartuirea legionarilor lui Crassus, retragandu-se in fata lor spre etepele din nordul Misopotamiei. Tactica lui Crassus a fost buna: nu s-a lasat antrenat in luptele de haituiala, strategia sa a fost catastrofa: s-a lasat atras in regiunea amintita.

Ajuns langa Carrhae (orasul Haran din Turcia, pe Balic, afluent al Eufratului intr-o zona deluroasa), Crassus se afla aproape in stapanirea acestui important nod al drumurilor caravanier ce legau Armenia de Liban si Palestina. in acel moment, este vorba de fi mai 53 i.e.n., asupra ostirii romane se abatu un traznet: calarimea parta.

Etapa a doua a razboiului se consuma in acea zi. Formate aproape in exclusivitate din pedestrasi, temutii pedestrasi romani, legiunile lui Crassus (aproape 45 000 de luptatori) pareau superioare ostirii parte, formate aproape exclusiv din calareti (10 000 calareti grei, inzauati, 30 000 calareti-arcasi usori). Dupa ce separa avangarda romana de grosul ostirii si o zdrobi, Surena isi intoarce calaretii contra taberei de lupta a lui Crassus. Deloc inspaimantate de celebra ordine de bataie a legionarilor, escadroanele parte, aruncate si retrase succesiv, cu o geniala alternare a cavaleriei grele cu cea usoara, combinand armele grele cu valul de sageti, reusira sa clatine randurile romanilor.

Aprovizionarea continua si rapida cu sageti (trenul regimentar part, la cativa pasi de linia de regrupare a calarimii, dispunea, pentru fiecare cinci calareti, de cate o camila incarcata cu sageti), timp in care calarimea grea deschidea rani adinei in formatia legiunilor lui Crassus, n-a permis luptatorilor romani nici un moment de ragaz. Ceea ce romanilor le parea la inceput o victorie relativ comoda si rasunatoare deveni cel mai amar dezastru al Romei de dupa Hannibal: 20 000 de legionari morti la Carrhae, alti 10000 luati in sclavie, iar restul, in fuga dezordonata spre vest, macinat de eseadroane parte de urmarire.

Capul lui Crassus, acvilele si insignele legiunilor sunt trimise in Capitala, unde Orodes al II-lea le foloseste ca recuzita pentru spectacolul triumfal. Siria romana, supusa sarjelor calaretilor lui Surena, rezista in spatele zidurilor cetatilor sale, administrandu-i, in 51 i.e.n., o infringere zdrobitoare, datorata, probabil, si privarii generalului part, de catre Orodes al II-lea, de contingente de improspatare. Faima lui Surena incepu sa-l nelinisteasca pe suveran, care-si suprima generalul si-l inlocui cu un altul, de asemenea stralucit, Pacorus, care prezenta aparent mai multa siguranta pentru domnia lui Orodes al II-lea: ii era fiu.

Raidurile calarimii lui Pacorus in Siria romana si Asia Mica dezorganizara initial (41 i.e.n.) sistemul militar roman din Orient. Dar, eliberati de stavilele ridicate de republicani in calea celui de-al doilea triumvirat, romanii, sub indrumarea unuia dintrei exceptionalii oameni de arme ai Romei (oastea romana a fost comandata de un loctiitor al lui Antonius, Bassus), zdrobesc, in 38 i.e.n., ostirea lui

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Pacorus. Discreditat, Orodes al II-lea este lasat de aristocratiile parta, grav marcata de uciderea lui Surena, sa piara, in 37 i.e.n., sub mana unui fiu al sau (acesta isi elimina imediat fratii), care devine rege al statului part sub numele de Phraates al IV-lea (37 i.e.n.-2 e.n.).

Energic si abil, profitand de grija sporita pe care Antonius incepuse s-o duca Cleopatrei, Phraates al IV-lea taie spatele trupelor romane din Orient (34 i.e.n.), respinge legiunile lui Antonius din fata Ecbatanei si-i sileste pe romani sa se multumeasca cu pastrarea Armeniei. Aceste succese ale partilor usureaza intelegerea cu Roma, Phraates al IV-lea inapoiaza acvilele capturate la Carrhae, primeste de sotie o italicea (Tea Musa), incheie o pace avantajoasa cu Roma si amana declinul puterii partilor care incepuse a se arata din vremea domniei lui Orodes al II-lea.

Granita romano-parta este stabilita pe Eufrat (20 i.e.n.). Dupa moartea sa, insa, slabii sai urmasi nu mai pot stapani aristocratiile parta, din ce in ce mai autoritara in chestiunile dinastice si statul part cedeaza in secolele I-II e.n., treptat, teritoriile apusene Romei. In 114-117 e.n., statul part sufera cea mai grea infrangere, Traian reusind sa treaca cu legiunile sale peste intreaga Mesopotamia, pe care o alatura Imperiului roman; era pentru prima data ca Roma depasea granita Eufratului. O temporara intarire a partilor este consemnata sub Volosges al III-lea (147 - 191 e.n.) care, insa, pierde, in fata contraofensivei romane a imparatului Lucius Verus, Armenia si Osroene (in nord-vestul Mesopotamiei, in jurul Edessei), apoi, in 199, Babilonul.

Urmasul lui Phraates al IV-lea, din casatoria cu Tea Musa, Phraates al V-lea, a domnit numai doi ani 2-4 e.n., fiind rasturnat pentru politica filoromana de Orodes al III-lea. Amestecul roman in treburile Arsacizilor devine mai accentuat dupa domnia lui Artabanos al III-lea (11-38 e.n.).

In est, presiunea kusanilor duce la pierderea Iranului răsăritean. Impinsi din vest de Roma si din est de kusani, partii nu mai reusesc sa faca fata miscarii de redesteptare a constiintei de neam a medopersilor si sunt definitiv alungati din Persia de rascoala condusa de Sasanizi, in anul 224. In ciuda indelungatei lor stapaniri in Persia si a apartenentei la marele grup al iranienilor, partii au fost considerati straini cu obiceiuri barbare de catre persi. Pastrand caracteristici de nomazi, partii nu au creat o cultura materiala si spirituala proprie, ci au promovat un amestec datorat importului din lumea greaca, budista si ebraica, care nu a lasat urme de mentionat.